

MARLEN TRÎNCĂ

MARLEN TRÎNCĂ

SONET PENTRU ÎNDRĂGOSTIȚI

EDITURA UNIVERSITARIA
CRAIOVA, 2024

Copyright © 2024 Editura Universitaria

Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TRÎNCĂ, MARLEN

Sonet pentru îndrăgostiți / Marlen Trîncă. - Craiova :
Universitaria, 2024

ISBN 978-606-14-2107-7

821.135.1

© 2024 by Editura Universitaria

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legea în vigoare.

**Soției, copiilor și
prietenilor mei**

Prefață

Poeemele autorului reușesc să creeze ceea ce se cheamă „starea poetică”, o stare care adaugă ideăției și trăirile, care îl transpun pe cititor în ambientul emoțional și în perspectiva autorului, cu care rezonează potrivit propriei sensibilități artistice. Această stare diferă de la un poem la altul, desfășurând în fața noastră o bogăție antrenantă de tonuri și stiluri. Se pot întrezări discrete „arome” culturale, de la resemnări intelectuale à la Prevert la cântece romantice de menestrel, ori la mult uitatele ecouri latinești ale unei *Ars amandi*. Ușurința cu care se articulează versificația poemelor vine dintr-un belșug de sensuri care par să se reverse în trepte, într-un șuvoi al cuvintelor menite să circumscrie, în final, sensul împlânzit, livrat. Componenta artistică mereu prezentă rezidă, însă, într-o reconfortantă ludicitate a reflecțiilor; o ludicitate lucidă, aș spune, care înregistrează blând atâtea perplexități ale vieții și care poate trezi cititorului nostalgia echilibrului existențial al altor vremuri. Este un echilibru nu doar al lumii înconjurătoare, al naturii umanizate, ci și al comuniunii interumane. Maniera în care autorul privește detașat, remarcă dulce amărui, admiră ingenuu ori

conclude ironic fie cu privire la fapte cotidiene, fie la momente de grație ale vieții, face să transpară o viziune sapiențială. Deși simplă, netă, ea-și are sursa în transcendență. Este ca și cum am explora un mozaic al lumii sale interioare, lumea dragostei pure, care se lasă colorat și se sprijină nu pe ceva, ci pe Cineva. Pentru iubitorii culorilor pastelate, acest volum e o privire proaspătă spre un Cer mai senin și mai viu, dar care poate fi admirat numai prin ochii iubitori de copil.

Conf. univ. dr. Corina Matei

Cuvânt înainte

Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Şi chiar dacă aş avea darul prorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, chiar dacă aş avea toată credinţa, aşa încât să mut şi munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic. Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic. (1 Corinteni 13:1-3).

Nu cunosc un om căruia să i se potrivească mai bine versetele lui Pavel decât autorul volumului de faţă. Pentru că are, întradevăr, darul limbilor, exemplificat în varianta originală a câtorva poezii, dar în care tema principală este dragostea. Pentru că este, fără îndoială, un om de ştiinţă cu o carieră impresionantă, dar căutările lui, indiferent de domeniul la care se referă, au în vedere tot prospectarea adâncimilor dragostei, Divine sau omeneşti. Şi pentru că îl cred capabil de o generozitate mergând până la sacrificiu, dar nu ostentativă, ci dezinteresată, fiindcă izvorăşte chiar din dragostea ce o poartă semenilor săi. Dragoste de Dumnezeu, de familie, de

apropiați, și de necunoscuți, de frumos și de adevăr. În scris, își exprimă dragostea cu aceeași dezinvoltură, indiferent de limba în care compune (e drept, predominant română), indiferent de stilul abordat-de la versul liber la formele mai stricte ale baladei sau sonetului parodiind cu dezinvoltură sau apropiindu-se de subiect cu delicatețe virginală, asumându-și influențe biblice din Cântarea cântărilor și nu numai, ori, dimpotrivă, căutând o exprimare cât mai originală. Volumul ar putea fi structurat pe cel puțin trei secțiuni. Prima, o introspecție personală, despre sine și despre alții, dacă ar fi ceva mai dezvoltată ar ajunge la consistența unor schițe de autoportret. În acest context, poezia Gândul ne apare ca un minunat refugiu, căutat și dorit, în miresmele iubirii Divine. Adoua, ceva mai dezvoltată, cuprinde o serie de radiografii contemporane asupra unor fenomene și evenimente, privite în acelaș dialog obiectiv-subiectiv sau chiar critic cu care operează pe tot parcursul cărții. Dar și aici pana poetului este muată în dragoste și opiniile critice beneficiază de o îngăduință drăgăstoasă, precum în poemele: Despre ei, dedicat bărbaților în general, Eroarea cea mai mare, în care pledează pentru naturalețe, sau Rezon mon cher, unde cultivă eleganța comunicării în cuplu, încheind cu un rafinat calambur: Dacă nu știi să faci/ Din petale o stea/ E mai bine să taci/ Când vorbești despre ea! Dar, fără îndoială, că adevărata măsură a talentului literar de necontestat al autorului o găsim în secțiunea în care, așa cum ne previne încă din titlu, dragostea

este elementul programatic al versului. Etern îndrăgostit, Marlen se plimbă dezinvolt prin timp, refăcând mirificul joc al dragostei, de la admirația inocentă și neîmpărtășită la consistența și savoarea iubirii conjugale. Nici nu știi ce să admiri mai mult: eleganța cu care se raportează la simțămintele interioare, gesturile de curtenie delicate, îngăduința cu care încearcă să trateze inevitabilele dispute ori frecvențele aprecieri laudative din care se țese o nesfârșită poveste. Cu tenacitatea unui arheolog, împletită cu delicatețea unui colecționar de fluturi, împletită cu delicatețea unui colecționar de fluturi, autorul prospectează adâncimile dragostei mergând până la originile divine ale acesteia, pentru că Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8).

Pentru că orice Poveste de dragoste, ca să fie adevărată trebuie să se împlinească printr-o nuntă și să se prelungească în veșnicii. Mă opresc aici, copleșit de amploarea trăirilor pe care le-am experimentat parcurgând manuscrisul, fericit că am avut o nouă ocazie să mă scald în frumos și în adevăr, cu smerenia diletantului în poezie pus în situația de a vorbi despre lucruri pe care el însuși n-a fost în stare să le exprime cu atâta rafinament și profunzime totodată. Pentru că meritul suprem al autorului este acela de a fi parcurs, fără a face nici un rabat indecenței sau moralismului ieftin, drumul de la eros, philia și storge la agape. Cu aleasă prețuire și prietenie,

Prof. univ. dr. Dan Constantinescu

Apa Vie

Am poposit la fântâna
Cu apă limpede, rece și bună...
Sub tălpile goale,
Nisipul din pământul uscat
Fărâcă cu fărâcă
Arde ca niște taciuni de jărat
Sunt ca un pribeag singuratic
Sleit de puteri...
Fântâna-i adâncă
Și nici vas nu am
Să pot să m-adap pe-ndelete
Mi se usucă și gândul de sete
Dar Doamne, Tu ești aici
Ca un izvor în pustie
Dă-mi să beau apa vie
Și mie..

Acuarelă

Prea iubita mea e ca roua câmpiei
Care pe munții Hermonului
Se coboară prin văi dimineața
Când izvoarele-n murmur ușor
Concertează preludii
Din sonatine de dor
E ca ploaia curată din zori
Ce-a cusut pe rochii de crini
În ponoare
Mii de bobite de soare
Ochii ei, două dintre ele,
Ca două tainice aște
Îmi poartă gândurile sus,
Pe cărările-albastre,
Pân' la a cerului minune
Ca să se-ntoarcă-apoi în inima mea
Schimbate-n bucurii
Și mulțumiri și rugăciune
Iar prea lubitul meu,
Ce să vă spun?
El e asemenea florilor
Din câmpiile scăldate în soare
Care revarsă deopotrivă
Și parfum și eleganță

Și formă
Și culoare.
Brațele Lui vânjoase îmi sunt adăpost
Și tărie.
Preaiubitul meu știe
Să mângâie inimi rănite
Să toarne în suflet balsamul iubirii
Și-n locul durerilor firii
S-aprindă speranțe-n priviri obosite.
Preaiubitul meu e atât de frumos și de bun
Cât nu pot să spun.
Așa e preaiubitul meu,
Așa e preaiubita mea
Ca două căprioare care sar
Peste râpe umbroase
Și vârfuri de stânci
Spre a fi împreună
În ziva întregirilor depline
În care binecuvântări mulțime
Cu mult mai dinainte pregătite
Așteaptă doar atât:
Să fie oferite și primite.

Ne-am întâlnit cu iarna

Ne-am întâlnit cu iarna și la noi
Venea cu vânt, ninsoare și-apoi ploi
Și-a spus să stăm cuminți toți în odaie
Sau sub umbrelă dacă vrem în ploaie
Eram pe stradă
Și atât ne-am bucurat
Că toamna în sfârșit
S-a hotărât și a plecat
Spre țări îndepărtate,
Undeva..
Cu vântul care bate
Din polul nord spre Marea Marmara
Poate că-n zborul ei eolian
S-a dus pe unde-s frunze colorate
Cu ocru, roșu și topaz
Și unde stau gutuile-n fereastră
Uitate pe pervaz.
Dar a trecut,
Banal,
Ca o secvență
Din amintirile poveștilor trăite
Cu drumuri și căsuțe-ntroienite
Pierdute prin nămeții de zăpadă